ΕΥΡΩ Ή ΔΡΑΧΜΗ - ΑΡΘΡΟ ΜΠΑΞΕΒΑΝΗ

Δημοσιεύθηκε από kris - 12/02/2012 20:16

Ευρω ή δραχμη.Το διλλημα του Κ.Βαξεβανη
Φεβρουάριος 12, 2012 από Anonymous

Σκέφτομαι πολύ καιρό να γράψω αυτό το κομμάτι. Όχι μόνο από δημοσιογραφικό ενδιαφέρον, αλλά και γιατί εγώ ο ίδιος έπρεπε να απαντήσω στον εαυτό μου ποιό είναι το καλύτερο για τη χώρα και για μένα. Όπως όλοι ανησυχώ και φοβάμαι. Και όταν φοβάσαι είναι εύκολο να κάνεις τα χειρότερα. Δεν υπάρχει συνταγή για το φόβο πέρα από τη γνώση.

Ανάμεσα σε θεωρίες για δραχμές, δηνάρια, ριάλια, πτωχεύσεις και σωτηρίες, υπάρχει η γνώση που πρέπει να ακολουθήσεις. Γιατί για παράδειγμα η δραχμή είναι κακή; Όσοι σήμερα δαιμονοποιούν την επιστροφή στη δραχμή, απαντούν επισείοντας τα θηρία της Αποκάλυψης. «Δεν θα έχουμε να φάμε, να ζεσταθούμε, θα ζούμε στην απόλυτη

φτώχεια» κλπ. Δεν έχω διαβάσει πειστικό επιχείρημα γιατί όλα αυτά δεν θα συμβούν αν παραμείνουμε στο ευρώ. Ποιός το εγγυάται; Οι εταίροι δανειστές ή οι πολιτικοί μας οι οποίοι είναι αυτοί και όχι άλλοι που μας έφεραν ως εδώ.

Δεν είμαι ειδικός. Ό,τι διαβάσετε προκύπτει από συνεντεύξεις με ειδικούς, μια τεράστια βιβλιογραφία που την τελευταία χρονιά ήταν ένας εφιάλτης που κατέληξε φίλος, και την εμπειρία που μου δίνουν τα 25 χρόνια δημοσιογραφίας (αυτή μου η εμπειρία δεν αναλύει απαραίτητα την οικονομία αλλά με κάνει να αντιλαμβάνομαι και να εξηγώ τα συμφέροντα μέσα κυρίως από πληροφορίες).

Ότι γραφω είναι αυτό που θα έλεγα στα παιδια μου ότι συμβαίνει. Και το τι απαντάω στο ερώτημά τους τι πρέπει να γίνει
Ευρώ ή δραχμή;

Παρότι ο μεγαλύτερος δράκος για την ελληνική οικονομία, ήταν οι πολιτικές που ακολουθήθηκαν και επί ευρώ και επί δραχμής, η δραχμή εμφανίζεται σήμερα ως κίνδυνος για την χώρα. Αν γυρίσουμε στην δραχμή, για κάποιο λόγο που δεν αναλύεται αλλά συνδέεται με την αρνητική έννοια της χρεοκοπίας, θα επιστρέψουμε στη δεκαετία του 50. Ετσι δημιουργείται ένα είδος φοβικών αντανακλαστικών απέναντι στη λύση της δραχμής. Ας δούμε όμως τι συμβαίνει:

-Το ευρώ είναι το ενιαίο νόμισμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η Ε.Ε ενοποιήθηκε οικονομικά, αποκτώντας κοινό νόμισμα, αλλά δεν ενοποιήθηκε πολιτικά. Δηλαδή δεν αποτελεί μια πολιτική και οικονομική οντότητα στην οποία οι αποφάσεις παίρνονται με γνώμονα το ενιαίο συμφέρον. Δηλαδή δεν συμβαίνει ό,τι συμβαίνει για παράδειγμα στις

ΗΠΑ όπου κονδύλια από μια πλούσια Πολιτεία κατευθύνονται σε μια φτωχή για την αναγκαία ισορροπία. Οι οικονομικές αποφάσεις στην ΕΕ, παίρνονται ως αποτέλεσμα συμψηφισμών των ισχυρών ως σήμερα κρατών (Γερμανία, Γαλλία, Ιταλία).Έτσι μοιραία το ευρώ παρότι ενιαίο νόμισμα, δεν ανταποκρίνεται πρακτικά σε κάτι άλλο κοινό.

-Μετά την καθιέρωση του ευρώ, εξαιτίας της νομισματικής πολιτικής την ΕΕ, δόθηκε η δυνατότητα για φτηνότερη χρηματοδότηση για τα κράτη. Και την Ελλάδα βεβαίως. Η χρηματοδότηση επέτρεπε αγορά των γερμανικών και γαλλικών προϊόντων, άρα συνέφερε τις ισχυρές χώρες που εφάρμοζαν

αυτή την πολιτική, αλλά δημιούργησε σοβαρά προβλήματα. Οι ελληνικές κυβερνήσεις προτιμούσαν να δανείζονται από το να επεξεργάζονται πλάνα για την οικονομία. Η χώρα έπαψε να είναι ανταγωνιστική και αναπτύχθηκαν διάφορα παρασιτικά φαινόμενα. Γιατί να παράγει κάποιος όταν μπορεί να δανειστεί;

Παρότι σήμερα χρησιμοποιούνται διάφορα επιχειρήματα για την ανεύθυνη Ελλάδα που δεν έβαλε δημοσιονομική τάξη (κάποια βεβαίως ισχύουν), η περίοδος της μεγάλης διαφθοράς είναι η περίοδος ένταξης στο ευρώ. Το εύκολο δανεικό χρήμα δόθηκε για να γίνουν Ολυμπιακοί Αγώνες σε τιμές πολλαπλάσιες από τις πραγματικές, για να αγοραστούν προϊόντα SIEMENS (πάλι σε πολλαπλάσιες τιμές) ή γερμανικά υποβρύχια (και εδώ σε πολλαπλάσιες τιμές αφού οι Γερμανοί είχαν εκπαιδεύσει τους Έλληνες σε μίζες).

-Αν η κρίση στην Ελλάδα δεν οφείλεται στο ευρώ αλλά στην δημοσιονομική της απειθαρχία, γιατί πειθαρχημένες χώρες όπως η Ιρλανδία ή η Ισπανία αντιμετωπίζουν τα ίδια προβλήματα; Η κρίση είναι δομική, συστημική. Προέρχεται από την λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της νομισματικής της πολιτικής, των τραπεζών της, και βρήκε πρωτίστως έκφραση στον αδύναμο κρίκο της Ελλάδας.

-Το δίλημμα για την έξοδο από το ευρώ δεν είναι ελληνικό. Το ευρώ απειλείται από το γεγονός ότι δεν υπάρχει καμιά πολιτική ενοποίηση των κρατών, αλλά μια κοινή νομισματική πολιτική που απειλεί όμως τις χώρες του Νότου. Αργά ή γρήγορα, αφού δεν υπάρχει πραγματική ενοποίηση, το ευρώ θα καταρρεύσει. Υπάρχουν σήμερα αναλυτές όπως ο Johan Van Overtveldt («Το τέλος του Ευρώ» εκδόσεις Μεταίχμιο) οι οποίοι υποστηρίζουν πως πρώτη η Γερμανία είναι πιθανόν να επιλέξει να βγει από ευρώ. Άρα το επιχείρημα έξω ή μέσα στο ευρώ δεν καλείται να το απαντήσει η Ελλάδα. Το πραγματικό ερώτημα είναι τι θα γίνει αν καταρρεύσει το ευρώ και η Ελλάδα στο όνομα του φόβου που χρησιμοποιήθηκε για την κατάρρευσή του, έχει υπογράψει δανειακές συμβάσεις.

-Τι σημαίνει επιστροφή στη δραχμή τώρα, θα το δούμε παρακάτω
Να χρεοκοπήσουμε;

Η χρεοκοπία εμφανίζεται από τις μνημονιακές δυνάμεις στην χώρα ως το μεγαλύτερο κακό. Ο αρνητικός όρος που έχει ο όρος χρεοκοπία για φυσικά πρόσωπα με ό,τι αυτός συνεπάγεται (φτώχεια, εξαθλίωση, παράδοση στον δανειστή) χρησιμοποιείται για να φορτίσει την χρεοκοπία της χώρας. Ο επιστημονικός όρος είναι στάση πληρωμών (παύουμε να πληρώνουμε τους δανειστές) αλλά αποφεύγεται από πολιτικούς, δημοσιογράφους και βέβαια τραπεζίτες. Η χρεοκοπία κράτους είναι διαφορετικό πράγμα από αυτή μιας επιχείρησης ή ενός προσώπου.

-Το πρώτο επιχείρημα που χρησιμοποιήθηκε ήταν το ηθικό. Αν είναι ηθικό να μην πληρώσουμε τους δανειστές μας. Η στάση των πληρωμών, είναι μια διαδικασία που προβλέπεται μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα και είναι αποτέλεσμα όχι μόνο του πόσο κακά λειτούργησε ο δανειζόμενος, αλλά πώς έδρασε ο δανειστής. Οι δανειστές

λοιπόν (όπως και οι τράπεζες από τις οποίες δανειζόμαστε ως πρόσωπα) έχουν συνήθως πάρει τα λεφτά τους από τόκους και «ανταποδοτικές» ενέργειες. Αυτός είναι και ο λόγος που καμιά από τις ισχυρές χώρες- δανειστές, δεν έγινε ποτέ φτωχότερη από την κακή πορεία των δανειζόμενων. Δεν είναι θέμα ηθικής λοιπόν, αλλά λειτουργίας της Αγοράς την οποία τόσο αγαπάνε.

-Η Ελλάδα μπορούσε να κηρύξει στάση πληρωμών πριν από δύο χρόνια. Την εποχή εκείνη οι γερμανικές και γαλλικές Τράπεζες, είχαν στα χέρια τους ελληνικά ομόλογα 200 δις ευρώ. Αυτή η ελληνική κίνηση δεν απειλούσε μόνο τις Τράπεζες αλλά την ευστάθεια της ΕΕ και της Γαλλίας και Γερμανίας. Η απειλή μια τέτοιας κίνησης θα ανάγκαζε την Ε.Ε να κάνει τα πάντα για να μην χρεοκοπήσει η Ελλάδα. Ένα ισχυρό κούρεμα που θα έκανε βιώσιμο το χρέος. Δεν θα χρειαζόταν καν να υλοποιήσουμε την απειλή μας αν οι κινήσεις ήταν πειστικές.

Η κυβέρνηση Παπανδρέου όχι μόνο δεν το έκανε αλλά ο ίδιος ο Γ Παπανδρέου, όπως αποκάλυψε ο Στρος Καν, τον είχε πλησιάσει για να μπει η χώρα στο ΔΝΤ. Είναι φανερό πως από τη στιγμή που γίνεται μια τέτοια κίνηση, η απέναντι πλευρά γνωρίζει πως δεν σκοπεύεις να κηρύξεις στάση πληρωμών.

Όταν στη συνέχεια ο Γ. Παπακωνσταντίνου πήγε για διαπραγματεύσεις στην τρόικα, είχε δηλώσει την προηγούμενη μέρα πως «δεν έχουμε δυνατότητα διαπραγμάτευσης».Ήταν ένα ψέμα ή μια λάθος εκτίμηση που μας αφαίρεσε κάθε δυνατότητα να κάνουμε το χρέος βιώσιμο.

-Η στάση πληρωμών ή πτώχευση, σημαίνει πως αρνούμαστε να πληρώσουμε τους δανειστές μας. Επιστρέφουμε στη δραχμή. Όσα χρωστάμε πρακτικά «κουρεύονται» μέσω του νέου νομίσματος. Οι καταθέσεις στις Τράπεζες μετατρέπονται στο νέο νόμισμα (δεν χάνονται όπως υποστηρίζουν κάποιοι) όπως και τα χρέη του καθενός.

-Με το νέο νόμισμα (έστω δραχμή) η χώρα αποκτά ανταγωνιστικότητα και διαμορφώνει δική της νομισματική πολιτική. Όχι με βάση τις ανάγκες της νομισματικής ένωσης που ευνοούν Γαλλία, Γερμανία. Με την έξοδο από την ευρωζώνη θα φτηνύνουν τα είδη πρώτης ανάγκης και θα ακριβύνουν τα εισαγόμενα (αυτοκίνητα, τηλέφωνα κλπ). Οικονομολόγοι όπως ο Πωλ Κρούγκμαν, έχουν τοποθετηθεί σαφώς υπέρ της εξόδου της Ελλάδας από την ευρωζώνη. Διαφωνούν βέβαια διάφοροι παραθυράτοι έλληνες κινδυνολόγοι.

-Οι Τράπεζες για τις οποίες γίνεται μεγάλη κουβέντα θα αντέξουν αν υπάρξει η κατάλληλη προετοιμασία. Και αν αντιπροσωπεύουν αυτό το οποίο εμφανίζουν. Κάποιες θα τις φάει η «αγορά» και αυτό μάλλον είναι νόμος της αγοράς.

-Το πραγματικό ερώτημα δεν είναι χρεοκοπία ή όχι, αλλά πότε θα γίνει. Αν η Ελλάδα υπογράψει το Μνημόνιο 2 (θα δούμε παρακάτω) η χρεοκοπία θα γίνει στο μέλλον μέσα από απίστευτα συγκρουσιακές συνθήκες στη χώρα. Επιπλέον το 35% του νέου χρέους θα διέπεται από το Αγγλικό Δίκαιο και όχι το Ελληνικό, πράγμα το οποίο σημαίνει πως δεν θα μπορεί η Ελλάδα να το αποφύγει.

-Η χρεοκοπία θα γίνει γιατί το Μνημόνιο 2, όπως και το Μνημόνιο 1,δημιουργούν ύφεση, συρρικνώνουν την οικονομία ,δεν κάνουν βιώσιμο το χρέος, άρα θα επέλθει. Αν μάλιστα η Ευρωζώνη διαλυθεί όπως πιστεύουν πια

πολλοί, η χώρα θα έχει φεσωθεί ένα νέο χρέος μη διαπραγματεύσιμο.

-Η στάση πληρωμών θα εγκαινιάσει μια δύσκολη περίοδο, όχι όμως δυσκολότερη από αυτή που θα ξεκινήσει αν πτωχεύσουμε στο μέλλον με άλλους όρους. Η χώρα θα γίνει ανταγωνιστική. Η Αργεντινή είναι ένα από τα διεθνή παραδείγματα που αποδεικνύουν πως η στάση πληρωμών, δεν είναι πτώχευση που περιγράφουν στα δελτία ειδήσεων.
Οι Γερμανοί είναι φίλοι μας;

Οι Γερμανοί και η τρόικα δεν είναι ούτε φίλοι μας ούτε εχθροί μας. Δεν θέλουν να μας σώσουν αλλά να πάρουν λεφτά. Αυτός είναι ο λόγος που βαφτίζουν τα μνημόνια «σωτηρία». Ένας καλός και ευγενικός υπάλληλος Τράπεζας, δεν κάνει την Τράπεζα καλή. Ούτε είναι ο ίδιος κακός επειδή αντιλαμβάνεται έτσι τα συμφέροντά της και τα υπερασπίζεται.

-Οι ξένοι δανείζουν λεφτά για να παίρνουν λεφτά, όπως οι Τράπεζες. Επί δύο χρόνια κατάφεραν να εμφανίσουν τον δανεισμό της Ελλάδας ως σωτηρία, πρώτα για να μην προχωρήσει η Ελλάδα σε άλλη λύση η οποία θα απειλούσε τους ίδιους. Οι γαλλογερμανικές Τράπεζες θα επικρατήσουν στο Νότο της Ευρώπης όταν θα έχουμε πέσει στον γκρεμό. Στις δανειακές συμβάσεις που υπογράφουν ο πρώτος όρος είναι πως η Ελλάδα οφείλει να πληρώνει τους τόκους της. Δίνουν λεφτά για να τα

επιστρέφουμε με την πληρωμή τόκων. Και βέβαια δεν συμψηφίζονται με αξιώσεις της Ελλάδας (κατοχικό δάνειο, πολεμικές αποζημιώσεις).Ένας ακόμη από τους όρους του δανεισμού είναι η προτεραιότητα στην ενίσχυση των Τραπεζών. Γιατί άραγε;
-Οι Γερμανοί υποστηρίζουν τα συμφέροντά τους. Το θέμα είναι τι κάνουν οι ελληνικές κυβερνήσεις; Ευθυγραμμίζονται με τους δανειστές, ενώ τα συμφέροντά μας είναι αντίθετα. Χρησιμοποιούν επίσης την επιχειρηματολογία τους. Υπογράφουν πράξεις δανεισμού που οδηγούν απλώς σε νέο χρέος.Η ΕΚΤ, ένας από τους δανειστές μας, έχει 50 δις σε ελληνικά ομόλογα τα οποία είχε αγοράσει στο 80% της αξίας τους. Η βοήθεια λοιπόν προς την Ελλάδα δεν προβλέπει η χώρα μας να τα πάρει στην αξία τους όταν λήξουν, αλλά να μετατραπούν σε ομόλογα του EFSF τα οποία θα αγοράσει η Ελλάδα αφού δανειστεί τώρα με επιτόκια.

Εδώ μπαίνει το ερώτημα, γιατί; Ενδεχομένως πολλοί απ αυτούς να συνδέονται με συμφέροντα. Η Ελλάδα σε λίγο δεν θα έχει να φάει, αλλά αυτοί γίνονται μάνατζερ της «πράσινης ενέργειας» της οποίας η τεχνολογία θα αγοραστεί από την Γερμανία. Μια μεγάλη μερίδα σχετίζεται με το real estate το οποίο θα αφήσει μεγάλα κέρδη τα επόμενα χρόνια. Και μια άλλη μερίδα, είτε σχετίζεται απευθείας με τραπεζικά συμφέροντα, είτε θεωρεί πως η λύση είναι η άποψη πως οι περικοπές θα δημιουργήσουν ανταγωνιστικότητα. Αυτοί που χειρίζονται σήμερα από την πρωθυπουργία της χώρας ως τους σχετιζόμενους οργανισμούς, είναι παιδιά των Τραπεζών και της αντίληψης της «εσωτερικής υποτίμησης». Ανάμεσά τους οι καιροσκόποι και οι αφελείς, νομίζουν πως έτσι θα δώσουν παράταση στο πολιτικό σύστημα που τους τρέφει.
Θα μας σώσει το Μνημόνιο 2;

Όσο και το Μνημόνιο 1. Η επιχειρηματολογία για την επιβολή του Μνημονίου 2, είναι η ίδια ακριβώς με αυτή του πρώτου. «Η χώρα θα καταρρεύσει, χρειάζεται δανεισμό για να λειτουργήσει, τους όρους τους επιβάλουν οι δανειστές, οι οποίοι παρά την επιβολή είναι σωτήρες». Τα δύο μνημόνια, ακόμη και αν αφαιρέσουμε οποιοδήποτε υποψία σκοπιμότητας συμφερόντων, και τα αναλύσουμε ως οικονομικά-πολιτικά γεγονότα, είναι τεχνητές λύσεις που δεν δίνουν λύση. Στηρίζονται σε αυτό που αποκαλείται «εσωτερική υποτίμηση». Δηλαδή η χώρα δεν κάνει στάση πληρωμών. Δεν γίνεται ανταγωνιστική με την υποτίμηση δικού της νομίσματος, αλλά με μείωση μισθών και δαπανών. Αυτό με το Μνημόνιο 1 δεν έγινε. Η μείωση των μισθών, των συντάξεων ,όπως και τα φορολογικά μέτρα έφεραν ύφεση. Η πραγματική αγορά συρρικνώθηκε. Καμιά παραγωγική διαδικασία δεν ενεργοποιήθηκε. Το χρέος μεγάλωσε. Το μεγάλο χρέος (για το οποίο οι μνημονικοί ήθελαν να ρίξουν στο πυρ το εξώτερο όσους το προέβλεπαν),απαιτεί με τη σειρά του πιο σκληρά μέτρα. Οι μισθοί πέφτουν αλλά η αξία των χρεών δεν προσαρμόζεται. Μειώνεται η κατανάλωση, υπάρχει στάση πληρωμών και αδυναμία εξυπηρέτησης δανείων, οι τράπεζες δεν δίνουν πιστώσεις ακριβώς επειδή είναι έτσι η κατάσταση. Η ανεργία αυξάνεται και τα χρήματα αντί να δημιουργούν προϋποθέσεις υγιούς οικονομίας, δίνονται σε επιδόματα ανεργίας. Το επόμενο στάδιο είναι οι κοινωνικές συγκρούσεις. Ξεκινάνε από την κατανοητή αύξηση της εγκληματικότητας και φτάνουν ως τις κοινωνικές διαμαρτυρίες των ανθρώπων που δεν μπορούν πια να επιβιώσουν. Το χρέος είναι δυσβάσταχτο. Επέρχεται η χρεοκοπία.

-Δεν πρόκειται για σενάριο αλλά για πραγματική ζωή τον καιρό του μνημονίου. Το πρώτο μισό έχει επιβεβαιωθεί. Αυτή που επέβαλαν το πρώτο μνημόνιο, αφού έφεραν την ύφεση, τώρα την χρησιμοποιούν ως επιχείρημα για να φέρουν το δεύτερο. Οι διαπραγματεύσεις στο τραπέζι του Μεγάρου Μαξίμου περί του 20% ή του 13ου μισθού που σώθηκε είναι τραγέλαφος.

-Είναι τραγικό πως ο ένας από τους δανειστές, το ΔΝΤ, είναι αυτός που έχει εκφράσει σχετικές επιφυλάξεις για τους όρους του Μνημονίου 2, γνωρίζοντας ίσως από τη διεθνή εμπειρία του την κατάληξη.

-Γιατί απέτυχε το μνημόνιο 1; Μα γι αυτά που προέβλεπε και όχι γιατί δεν εφαρμόστηκε. Είναι δεδομένο πως η ελληνική ιδιομορφία του κομματικού κράτους, είχε τη συμβολή της σε μέτρα που

δεν πάρθηκαν για την δημοσιονομική εξυγίανση, αλλά αυτά δεν σχετίζονται με το μνημόνιο. Ενώ η τρόικα καθορίζει για παράδειγμα στο Μνημόνιο 2 με ακρίβεια εκατοστιαίας μονάδας τις περικοπές στους μισθούς, δεν κάνει καμιά πρόβλεψη ή καμιά επιβολή για την δίκαιη φορολόγηση. Δεν λένε στο Μνημόνιο έσοδα «τόσα» από φοροδιαφυγή ή από δίκαιη φορολόγηση. Λένε όμως για μισθούς. Επίσης οι δανειστές δεν επιβάλουν καμιά αναπτυξιακή πολιτική που πρέπει να συνοδεύει το Μνημόνιο και η οποία θα εγγυάται σταδιακά έξοδο από την κρίση. Η οικονομία των Μνημονίων, είναι εγγύηση συγκεκριμένων συμφερόντων.

-Το Μνημόνιο 2, με βάση την αποτυχία του Μνημονίου 1, έπρεπε να είναι ακριβώς η αναίρεση της πολιτικής του πρώτου Μνημονίου. Είναι η συνέχισή του. Η Ελλάδα δανείζεται για να πληρώσει τόκους, να δώσει στις Τράπεζες και να επιβιώσουν πολιτικά οι ντόπιοι οπαδοί αυτής της πολιτικής έως την κοινωνική έκρηξη. Επιπλέον δεσμεύεται στο δανεισμό με το αγγλικό δίκαιο. Δηλαδή σε περίπτωση μελλοντικής χρεοκοπίας ή ακόμη και κατάργησης του ευρώ, η Ελλάδα θα χρωστά το ισόποσο σε ευρώ.

-Δεν υπάρχει καμία προοπτική επιτυχίας του Μνημονίου. Ακόμη και οι προβλέψεις για τις λεγόμενες Ιδιωτικοποιήσεις, είναι ξεκάθαρο πως δεν έχουν καμία τύχη. Απλώς η Δημόσια περιουσία θα απαξιωθεί και θα παραδοθεί στο όνομα της σωτηρίας σε ξένους αγοραστές.

-Οι αγορές, εξαιτίας ακριβώς της ύφεσης που προκαλούν τα Μνημόνια, δεν πρόκειται να ανοίξουν. Θα παραμείνουν καχύποπτες. Ο παραγωγικός ιστός θα καταστραφεί εντελώς. Το «σωτήριο» Μνημόνιο 1, έχει αποδεκατίσει την βιομηχανική παραγωγή (11,4 % κάτω),έχει εξακοντίσει την ανεργία (20%) και έχει μειώσει τα Δημόσια Έσοδα (18%).Σε λίγο κανένας δεν θα μπορεί να εισφέρει το παραμικρό στο Δημόσιο.

-Η κατεστραμμένη παραγωγικά Ελλάδα, θα διώξει τα παιδιά της στο εξωτερικό ή θα τα καταστρέψει. Οι πιο ζωντανές και παραγωγικές δυνάμεις θα βουλιάξουν στην ύφεση, την κοινωνική ανασφάλεια, εχθρευόμενες ένα κράτος που είναι εναντίον του.
Οι Σωτήρες

Στο Μέγαρο Μαξίμου, ένας Τραπεζίτης πρωθυπουργός που είναι από αυτούς που επεξεργάστηκαν πανευρωπαϊκά αυτές τις καταστροφικές πολιτικές και μερικοί εκατομμυριούχοι πολιτικοί, προσπαθούν να πείσουν ότι νοιάζονται για το μέλλον της χώρας. Αν νοιάζονταν τόσο πολύ θα φορολογούσαν τους εαυτούς τους. Ή έστω θα μείωναν ως ένδειξη συμπαράστασης σε αυτό που περνάει ο κόσμος, τα βουλευτικά έσοδα.

Σε καμία από τις ομιλίες των πολιτικών αρχηγών, το κλίμα φόβου που δημιουργούν, δεν έχει επιχειρήματα. Γιατί θα κάνει ζημιά η δραχμή; Πώς αυτοί οι καλοί Σαμαρείτες του κοινωνικού μέλλοντος, που δημιούργησαν όλη την κατάσταση που ζούμε, ξαφνικά απόκτησαν θεία φώτιση για τη σωτηρία μας; Πώς οι κακοί πολιτικοί δεκαετιών (όλοι τους για κακή τους τύχη είναι) θα γίνουν οι καλοί συμβαλλόμενοι στις δανειακές συμφωνίες; Δεν απαντούν. Απλώς εκφοβίζουν.

Κάποιο κινούνται από δόλο. Κάποιοι άλλοι θεωρούν πως έτσι διαιωνίζουν την πολιτική τους επιβίωση, δίνοντας ανάσα σε ένα σύστημα που χωρίς αυτό θα πάψουν να υπάρχουν.

Ακόμη και αν υπήρχε μία πιθανότητα οι δανειακές συμβάσεις να είχαν μια απειροελάχιστη θετική έκβαση, αυτοί είναι που εγγυώνται πως δεν είναι έτσι. Δεν έχουν καμία. Μόνο άθροιση χρέους και στο τέλος χρεοκοπία με τις χειρότερες επιπτώσεις.

Μέσα σε όλα αυτά υπάρχει βέβαια και το θέμα μιας Δημοκρατίας που ξεχνάει τον εαυτό της, αυτοκαταργείται για να εξυπηρετήσει όρους της Αγοράς, για το καλό μας πάντα. Περιμένω κάποιον από τους σωτήρες να μου δείξει ένα μέρος του κόσμου που η λειτουργία της αγοράς είχε θετικά

αποτελέσματα για το κοινωνικό σύνολο.

Μέχρι τότε ας θυμούνται πως όσοι σήμερα δίνουν συνταγές για την κρίση είναι αυτοί που τη δημιούργησαν. Και στην Ελλάδα, αυτοί που κλαίνε για την δημοσιονομική κατάντια, είναι ακόμη αυτοί που την συντηρούν. Κρατάνε θέση υπαλλήλου ΟΣΕ στο Μεσολόγγι όπου δεν έχει τραίνο, αλλά περικόπτουν οριζόντια μισθούς από αυτούς που σε λίγο θα πεθάνουν από την πείνα.

ΥΓ Για να φτάσουμε στην κρίση, έπρεπε να χάσουμε την κρίση μας. Μήπως για να βγούμε πρέπει να την ξαναποκτήσουμε;

==========